

LLUÍS ARMET, ALCALDE EN FUNCIONS

Un centrecampista de la política

Lluís Armet ha estat durant els dies de vacances l'alcalde accidental de Barcelona. Col·laborador actiu en la coordinadora de la unitat socialista a Catalunya, ara seguirà la seua tasca al Parlament, a més d'haver d'exercir com a primer tinent d'alcalde.

Josep M. Pasqual

Nascut a Barcelona l'any 1945, casat i amb dos fills, Lluís Armet ha estat durant uns dies l'alcalde accidental de Barcelona. Des del 1975, en què ingressà a Convergència Socialista, Armet ha col·laborat activament en la coordinació de la unitat socialista a Catalunya i ha format part de les tres executives del PSC (PSC-PSOE) hagudes fins ara.

Al febrer del 1979 fou nomenat per Tarradellas Conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, càrrec que va ocupar fins a l'abril de 1980. Llavors fou elegit di-

putat a les eleccions al Parlament de Catalunya, i des de novembre del 82 és el portaveu del Grup Socialista.

Número dos a la llista per Barcelona del PSC, tant a les darreres autonòmiques, com a les darreres municipals, ara Armet seguirà la seva tasca al Parlament a més d'haver estat nomenat primer tinent d'alcalde responsable de les relacions institucionals. Lluís Armet, que es defineix un «centrecampista de la política» potser haurà de seguir uns anys més com a portaveu de l'oposició al Parlament, però segur que tocarà més d'un èxit d'aprop en el recent inaugurat període de gestió municipal que, amb l'eclosió de tota la infraestructura olímpica, propicia-

rà per a la ciutat una temporada de transformacions físiques insòlites.

—*A més de mantenir-se al Parlament, vostè ara ha passat a l'Ajuntament de Barcelona, i Quan i de qui va sorgir la idea que Lluís Armet s'ocupés també de fer política municipal?*

—Bàsicament jo he estat el responsable de relacions institucionals d'un partit amb un gran pes municipal. Hi ha alcaldes socialistes en una població que representa el 70 per cent de Catalunya. En les darreres eleccions municipals, Raimon Obiols, Pasqual Maragall i jo mateix vam creure important reforçar el caràcter de relacions institucionals en una entitat de la importància de l'Ajuntament de Barcelona, que ultrapassa el que és en sentit estricte un Ajuntament. La meua presència a l'Ajuntament, a més, havia de ser compatible amb la meua presència al Parlament de Catalunya. Allí no he estat mai el portaveu abassegador, contro-

lador, que dona resposta a tot, sinó que he delegat en altres els temes més específics i m'he ocupat més dels grans temes polítics. He obert joc i he jugat quan ha calgut, així he arribat per la via natural a mantenir-me com a portaveu en el Parlament i a ocupar un lloc qualificat a l'Ajuntament de Barcelona.

—*iHi havia desconexió entre la política del Partit i la que es feia a l'Ajuntament de Barcelona?*

—Jo diria que no. El que passa és que tota institució tendeix a una certa especialització funcional. Des del punt de vista institucional, la nostra ha estat una força dispersa per tot el territori de Catalunya. Això significa una gran potenciació de la creativitat i de la capacitat d'iniciativa, que ens ha permès fer coses extraordinàries des del punt de vista nacional, cultural, econòmic i social. Però poc o molt tot el socialisme català ara ha entrat en una fase de reflexió més de conjunt sobre el futur de Catalunya i la manera de participar-hi. En aquesta legislatura municipal també ens volem plantejar el repte d'assolir la representació política i, per tant, guanyar les properes eleccions al Parlament de Catalunya.

—*Així, lla política es farà des dels Ajuntaments?*

—No. La política de veritat es fa amb una bona coordinació, i si els companys més rellevants del partit estan ubicats en diversos llocs, haurem de crear les bases d'una bona coordinació i establir unes prioritats.

Els nostres adversaris estan centrats bàsicament a la Generalitat i, aparentment, ho tenen més fàcil. Nosaltres tenim la necessitat de millorar els nivells de coordinació de les nostres accions. Moltes vegades hem fet una política exemplar des de molts ajuntaments, en el camp de la normalització lingüística per exemple, però no ho hem venut a l'opinió pública, o ho hem fet cadascú de manera aïllada i, per tant, sense capitalitzar-ho prou des del punt de vista polític. Aquesta és l'extraordinària grandesa i, alhora, petita feblesa, del socialisme català.

—*Continuant amb l'Ajuntament, i Vostè farà l'aportació política que potser es trobava a faltar en l'equip municipal de Pasqual Maragall?*

—La meua pràctica política de molts anys em dona aquella necessària cultura de govern i de coneixement profund del país i de la complexitat de les relacions institucionals. Començo a anar elaborant allò que tot polític hauria de tenir, un cert pensament polític propi. Junt amb un bon coneixement

tècnic, tot plegat pot donar lloc a una certa vessant política que sigui productiva per al país. Aquest és el meu ideal. Penso que en el grup municipal ja hi ha persones amb sensibilitat política, però si que és cert que un reforçament d'aquestes característiques, ubicat en el lloc estratègic en què jo estic ubicat, pot permetre una millora de les potencialitats polítiques de l'equip municipal de Barcelona.

—*Vostè és el responsable de relacions institucionals, i Quina administració creu que està tractant millor l'Ajuntament de Barcelona, la central o l'autonòmica?*

—Les relacions d'una administració superior amb una administració inferior s'haurien de fonamentar sempre en base a criteris objectivables. Els criteris subjectius donen lloc a la partiditació, al sectarisme i a la mala utilització de recursos públics i, en darrera instància, a les discriminacions i a les injustícies. Per tant, convé, que des de l'administració de l'estat els Fons de Cooperació local es mantinguin sempre sota la característica de l'objectivitat i l'automatisme en el repartiment. Caldria que a nivell autonòmic existís el Fons de Cooperació Local de Catalunya a fi que les relacions entre l'administració autonòmica i els ajuntaments també es fonamentessin en criteris objectivables. Si no, no estarem construint ni un estat modern, ni una autonomia exemplar. La pitjor de les polítiques possibles és posar una institució al servei d'un programa i d'un pressupost, en lloc de servir al ciutadà. A mi em cauria la cara de vergonya si després de les meves decisions polítiques algú em pogués dir que he afavorit més als «meus», perquè són els «meus», en lloc d'afavorir els que correspongui segons criteris objectivables.

A nivell de l'Estat espanyol, la relació econòmica amb els municipis funciona a través del Fons de Cooperació Local, a nivell de l'administració de la Generalitat de Catalunya, funciona, dissortadament, per un criteri molt gran d'arbitrisme, perquè encara no s'ha constituït el Fons de Cooperació Local de Catalunya. Però tinc l'esperança que es constitueixi.

Un govern de signe progressista o de signe conservador poden fer valoracions diferents, però una vegada feta la valoració, els diners s'haurien de repartir sota aquesta lògica. El que s'aparti d'això, fa un exercici polític més propi d'aprenent de Maquiavel que de polític modern al servei d'una societat moderna.

—*Les coses es podrien fer millor que fins ara, iperò vostè creu que en els grans punts bàsics de la política socio-econòmica es distingeixen gaire la política del govern central i la de la Generalitat?*

—Convergència i Unió són dos partits diferents. Unió té un pensament polític de fa molt temps, amb sectors inequívocament demòcrata-cristians, que cal situar en el centre de l'espai polític. És un partit amb una llarga tradició democràtica i fins i tot amb una bona relació amb els socialistes. En canvi, a Convergència hi ha una component interclassista, molt de la primera etapa, però un conjunt d'actuacions posteriors molt determinants empreses des d'aquest àmbit polític.

Quan era la quarta força a Catalunya, Convergència va trametre el seu programa a tots els alcaldes de l'antic règim, per tal que s'incorporessin en el seu projecte polític. Això va permetre

«La política de veritat es fa amb una bona coordinació».

fracàs de l'operació reformista i els deutes de milers de milions de pessetes amb la Banca espanyola, veiem les grans constructores espanyoles i lligades als grans bancs en les obres importants que desenvolupa la Generalitat.

L'acció política dels nostres adversaris cada vegada queda més mediatitzada pels suports que han volgut tenir en el si de la societat. En un altre ordre, la política d'aval que ha seguit el govern de Convergència no ha servit tampoc per fer grans accions de política industrial, sinó que ha servit per afavorir unes empreses que, després, el 30 per cent d'elles ha fet fallida. Precisament el model convergent és clarament intervencionista, crea discriminacions i no crea un desenvolupament just i equilibrat de tots els sectors que cal servir. És, en definitiva, un plantejament de dreta atípica, un tant esclau de les incorporacions que ha anat fent, i diferent d'un plantejament de dreta tradicional precisament pel component interclassista inicial.

—*li en contraposició al líder singular de Convergència, s'ha generat un antipujolisme?*

—A més de la personalitat de Pujol, tothom li reconeix una gran capacitat de treball i tenacitat. Però hi ha un fet percebut per molts sectors de la població: que el seu convenciment subjectiu sobre les coses li fa creure que només ell defensa el país, i tota la lògica que això suposa. Tot plegat ja ve de molts anys i crea o adhesions, sotmetiments increbantables i considerar que és l'home més extraordinari del món o, cada cop, genera més sectors que consideren que amb aquesta lògica d'actuació política, sense capacitat de diàleg, de generositat, de consens sobre grans temes en l'interior del país, no anem enlloc.

Cal afegir que la lògica de Pujol actualment està més preocupada a tenir un paper preferent en la configuració de la dreta espanyola i espanyolista, que a dirigir un projecte nacional a Catalunya, amb les forces polítiques de Catalunya, i amb una entesa amb el govern de l'estat sigui del color que sigui.

No existeix l'antipujolisme, però sí que hi ha sectors que no comparteixen la lògica de pensar que només una persona pot entendre el que és bo per al país. A Pujol el conec de fa molts anys, vaig estar junt amb ell en el govern i sé perfectament bé com actua. Pot prendre grans decisions consultant-se

a si mateix la nit abans. I lògicament aquest estil de govern s'allunya dels que defensem un catalanisme d'identificació en grans objectius, i que té un gran precedent en l'Assemblea de Catalunya. Sóc defensor de les virtuts indubtables de Pujol però crec que la seva lògica no és la més adequada per dirigir el país.

—*Vostè havia treballat amb Pujol al servei d'estudis de Banca Catalana..., abans que ell fos adversari polític seu...*

—Sí. Això forma part de la meua vida. A prop de la persona de Jordi Pujol ha passat moltíssima gent de les que van fer coses a nivell cultural i polític a Catalunya, perquè ell va endegar algunes polítiques inicials de subvenció. Passariem llista i quedariem sorpresos de totes aquelles persones que van passar pel seu costat a finals dels seixanta i cap als setanta. Però pel que sigui, ja no en queda cap que ara es mantingui al seu costat.

—*Aquest són els que ara són antipujolistes?*

—No. No. No hi ha problema d'antipujolisme. Hi ha un radical comú, el de mantenir un catalanisme profund, per exemple, entre Jordi Pujol i gent com jo encara que aquest radical comú s'enfoca de forma diametralment oposada a com penso que s'hauria d'enfocar. Això pot crear fins i tot un element de tensió emotiva considerable, però no és un ressentiment que provoqui un «anti» tradicional.

—*Amb tot el que ens explica, ítem de concloure que els catalanistes profunds s'estan dedicant, els uns per la dreta i els altres, com vostè, més per l'esquerra, a la feina de reconstruir l'estat?*

—No. L'any 80 va haver-hi la possibilitat de construir els fonaments de l'autonomia de Catalunya, nosaltres vam participar en el municipalisme català, que des del punt de vista de la reconstrucció nacional ha fet coses excepcionals. Ara, per allò de la vida, altres que també van tenir un inici de catalanisme profund, ara han entrat en contacte amb la dreta espanyolista, mentre que a nosaltres ens ha portat a endegar un projecte polític, el de la unitat socialista, que com a catalanista crec que és una de les contribucions més importants que s'ha fet a la història de Catalunya.

Per a un possible projecte de futur nacional, hi ha dues contribucions molt importants, la unitat socialista a Catalunya i la incorporació de sectors que havien col·laborat activament o passiva amb l'antic règim. Aquests dos factors constitueixen dues columnes,

que Convergència s'expandís en el terreny municipal. Més de 100 alcaldes que havien participat en el franquisme són ara de Convergència, aquest potser és un servei democràtic fet al país, però lògicament ha servit per decantar-se moltíssim a la dreta. Ha estat un procés d'acumulació successiva dels sectors socials, dels interessos econòmics, i dels interessos corporatius i caciquils del territori català. I lògicament, la seva actuació de govern s'ha preocupat més d'atendre aquests sectors, que de fer una política nacional de Catalunya. El govern de Convergència ha estat un govern clarament intervencionista actiu, que no ha sabut fer un bon repartiment i neutral de la renda entre la població. Convergència ha estat un moviment polític atípic, de caire populista, amb diverses components socials i amb l'especificitat de tenir un líder singular.

Com a exemple concret, després del

que ben articulades, permetrien dirigir un projecte nacional important. La meva conclusió és que la dreta a Catalunya mai ha volgut fer un projecte nacional compartit, ni una reconstrucció nacional que comprometés amplis sectors de la població, sinó que ha preferit sempre la interpretació exclusiva de la seva visió, dels seus interessos i de la seva ideologia, que el propi procés. I només l'esquerra ha endegat a Catalunya projectes polítics de força considerable.

—*A part que la dreta no hagi tingut prou voluntat per avançar conjuntament, l'Estatut actual és vàlid per a tirar endavant la reconstrucció nacional?*

—La dreta i l'esquerra no poden anar mai juntes. Sempre hi ha d'haver, però, tres o quatre punts fonamentals d'entesa. En aquests moments pot haver-hi una reiterada formulació d'expressions nacionalistes, però no hem arribat ni a constituir les bases d'una política regional. Perquè no hi ha els mínims elements de complicitat necessaris per a l'establiment d'aquestes bases. El que falla és la direcció política del país, que no té uns objectius determinats. L'Estatut té lògicament insuficiències, però no ens cal entrar a parlar de quines són, perquè en realitat no hem aprofitat tampoc les seves potencialitats, ni les hem jugades amb intel·ligència política. Un govern és més important que les competències que administra. Tarradellas amb un pressupost de 2.000 milions, va defensar el principi polític que res del que passava a Catalunya podia ser aliè al govern català, i aquest principi és més important que una simple discussió de competències. Encara que les competències permeten governar amb més força.

No hem arribat ni a la cota d'una política regionalista. Hi ha verbalisme nacionalista, i s'ha preferit des de l'exclusivitat marcar el baròmetre de les frustracions que, des de l'exclusivitat, buscar la cooperació per assolir objectius. Evidentment, però, també hi ha bases objectives per emfasitzar les frustracions.

—*És a dir, ihi ha també una lectura poc generosa de l'Estatut?*

—Les inèrcies centralistes existeixen, existiran i, a més, si es vol, es poden alimentar.

El que ha de diferenciar un polític d'un ciutadà normal, és que aquest ha d'expressar lliurement els seus sentiments, i aquell ha de convertir les dificultats en èxits. Per una política del manteniment de les dificultats, sempre

és fumut, tot i que reconec que les inèrcies centralistes hi són, i hi seran. Però si el joc que es busca és de emfasitzar les divergències per a partir d'aquí legitimar la pròpia situació, la veritat és que no avancem cap a uns objectius determinats.

—*I amb les inèrcies centralistes..., iquin futur ens espera?*

—Miri, l'autodesaparició de l'espai centrista a Espanya va permetre la presència a molts llocs d'una responsabilitat socialista. I això va permetre una certa via d'equilibri del desenvolupament autonòmic, alguns casos fins i tot exemplar. Però ara, en el moment que s'ha produït l'aparició de forces regionalistes, sovint dretanes i profundament insolidàries, Catalunya en torna

«La dreta a Catalunya mai ha volgut fer un projecte nacional compartit».

a resultar afectada —canvis de nom de places, resorgiment de la problemàtica de l'aigua de l'Ebre o de l'ensenyament del català a la franja d'Aragó...—. Catalunya per tirar endavant necessita la solidaritat del conjunt de l'estat, i la bona entesa amb les comunitats veïnes i, curiosament, l'espai socialista havia creat el coixí necessari per a un bon desenvolupament autonòmic.

Les alternatives que es produeixen a partir de la dreta regionalista ens fan amagar sota les pedres, si veiem el procés des de la perspectiva nacional catalana. i, És que el Pujol farà una alternativa de govern amb De las Rocas, o amb alguns sectors mallorquinistes o valencianistes, que tots sabem qui són? És que aquesta dreta regionalista i espanyolista alhora pot ajudar el nostre projecte nacional?

—*li no s'ha produït cap indicati d'entesa entre convergents i socialistes?*

—Sí, per exemple a les converses de Raimon Obiols i Joan Rigol es veuen uns punts comuns de sensibilitat democràtica, cultural i catalanista. Si entre ells es produeixen aquests nivells d'aproximació, és perfectament factible que hi hagi la vertebració mínima de la política catalana per anar dimensionant un projecte que ens vagi situant en unes majors cotes d'autonomia i llibertat. Les converses Rigol-Obiols representen una mica el paradigma del que podria ser una Catalunya més normalitzada. Cadascú en les seves trinxeres, però en última instància amb uns punts en comú. Al govern o a l'oposició però col·laborant en aquells punts que són el nervi central del projecte autonòmic.

—*I Quines persones més de la Coalició Convergència i Unió segueixen aquest camí d'entesa?*

—Cito Rigol perquè ja ha sortit. Si ara cités a altres persones, tinc la sospita que en lloc de beneficiar-los els perjudicaria, per tant, prefereixo callar-me'ls.

—*iN'hi ha més d'un?*

—Sí, home, sí, sense dubte.

—*Algun fins i tot en el govern de la Generalitat?*

—Sí. També. He tingut converses en profunditat amb alguns membres del govern de la Generalitat i, d'una forma o d'un altra, la possibilitat d'entesa sobre temes bàsics hi és. En aquest país no hi ha una ruptura frontal en els espais polítics, entre les persones. Aquí a Catalunya, la lluita antifranquista ens va permetre uns llocs comuns i com a classe política no ho podem desperdicar. •